

JUSTIN CASE

Født 1988

Stilling: Direktør for detektivbureauet DanDetectives.

Motiv: Have det sjovest muligt
Sidemotiv: Vise sin Far, at han kan løfte opgaven med at lede bureauet

'...man kan ikke bare se tingene sort på hvidt...det behøver ikke at være forkert, bare fordi det er ulovligt. Det der garanterer nogen kan skade andre...ligesom når I vinder i fodbold, så er der jo også nogen, der taber, ikke?'

Det var ikke helt tydeligt, hvad det var, Far snakkede om, men af en eller anden grund stod denne episode stadig tydeligt, og uudviskeligt printet i Justins bevidsthed. Måske fordi Far ellers aldrig var så vred.

Dengang var Justin kun elleve, og der skulle gå

flere år før han kunne forbinde Fars vrede med den mediestorm, der fulgte i kølvandet på faderens medicinalfirmas, Case Industries, håndtering af åbningen af det østeuropæiske marked. Journalister påstod, at visse af årsregnskabs mindreforbrugede udgiftsposter i virkeligheden dækkede over bestikkelse af polske embedsmænd, og at denne brug af bestikkelse gjorde firmaet skyldig i konkurrence-forvriddning. Far erkendte sig aldrig skyldig i den påståede korruption, men han var ikke bleg for (i private sammenhænge) ofte at argumentere for nødvendigheden og fornuften i bestikkelse.

Mindet om faderens vrede lå som et konstant mantra gennem årene på Københavns Universitet, hvor Justin kæmpede sig gennem grunduddannelsen på jura. Egentlig kunne han sagtens have brugt nogle flere år efter gymnasiet til at prøve forskellige ting af og finde sig selv, men Far forklarede ham venligt, men bestemt, at hvis han ikke omgående startede på et fornuftigt studie, skulle han regne med selv at betale gildet. Og efter den borgerlige regerings indgreb i SU reglerne i 2003 var det absolut ingen ønskværdig situation. Med "fornuftigt studie" mente Far et studie, der kunne ruste ham til en dag at overtage Case Industries, hvilket i praksis betød jura eller økonomi og til nød medicin.

Selvom Justin egentligt fandt visse dele af faget ganske interessant, indså både han og Far (omend

modstræbende), at han havde brug for en pause fra læsningen og i særdeleshed en mulighed for at gøre sig nogle praktiske erfaringer. Få måneder senere - i efteråret 2011 - opkøbte Case Industries detektivbureauet DanDetectives, der på dette tidspunkt lå på fallittens rand. Indsættelsen af Justin som administrerende direktør hjalp ikke synderligt på regnskabet - rent faktisk begyndte det at gå drastisk ned ad bakke for bureauets økonomi, men kreditten var tilsyneladende endeløs hos Case Industries, så længe Far godkendte Justins beslutninger.

Justins lederskab var

måske ikke noget scoop for økonomien, men hans indsats revolutionerede arbejdsmiljøet. I løbet af sin første uge i stillingen havde han straks indkøbt hi-tech udstyr for et sekscifret beløb og indrettet nye, overtekkede opholdsrum med designer-møbler, fitnessmaskiner, jacuzzi og teknisk lir inkluderende den nye Powerstation III (pc, blue ray dvd, konsol, projektor, stereoanlæg, o.s.v. i ét).

Af andre vigtige beslutninger kan nævnes ansættelsen af teknikeren Laura Jeppesen og den gamle mesterdetektiv Mathias Lütje, der var tilbage i faget efter tre års pause på grund af et nervesammenbrud. Lütje havde siden årtusindskiftet haft en kometagtig karriere, der meget belejligt kulmi-nerede med afsløringen af svindlen i SCANNOVA i 2008 - året

efter indførelsen af Selvbeskyttelsesakten. Siden da havde Lütje været Justins store helt, og da denne stod uden job, virkede det helt naturligt straks at ansætte ham til en behørig løn.

Ansættelsen af Lütje gav den rette reklame, og de nye tekniske indkøb har givet foretaget et mere seriøst ansigt...eller i hvert fald et nyt ansigt - på godt og ondt.

PEST^{ELLER} KOLERA

Af Max Møller

PEST^{ELLER} KOLERA

Af Max Møller

B U R E A U E T

Arbejdet i bureauet er i konstant bedring. I starten havde de ansatte svært ved acceptere de nye arbejdsforhold, men efterhånden er sammenholdet blevet bedre.

Største problem er den tidligere direktør, Murat. Han havde ikke den store succes med at styre firmaet, og det var godt, at

Udseende

Justin ligner på ingen måde direktøren for et serøst detektivbureau. Den knap firetveårige yngling med det uskyldige, drengede ansigt virker malplaceret i det mørke, altid nystrøgne jakkesæt med tilhørende vest, der mest af alt får ham til ligne en, der er *klædt ud* som en detektiv.

Paradoxsalt nok er Justin uden tvivl et medlem af detektivbureauet, der går mest op i sit udseende. Den atletiske, solbrune krop vidner om adskillige timer tilbragt i fitnesscenteret, og de bittesmå, lyse krøller er omhyggeligt tæmmet med en ikke ubetydelig mængde voks.

Far reddede hans skind ved at købe det, inden det gik fallit. Han er vildt klog og fantastisk til at løse komplekse mysterier og bryde koder, men han er en elendig leder. Det kan godt være, at han har en høj IQ eller sådan noget, men den dér arrogante, bedreviddende stil er bare ikke godt for noget. Og hver gang man giver ordrer, mumler han bare et eller andet ned i jorden, som om at man er en total idiot. Det er helt sikkert også ham, der holder liv i de dér rygter om Far. Hvis bare han for

en gangs skyld kunne stå frem og sige sin mening i stedet for altid at være så forbandet hemmelig.

Ansættelsen af Mathias var en lille genistreg. Det er en drøm at arbejde sammen med den gamle folkehelt. Verden er muligvis en moralsk gråzone, men han har bare klarsynet, der trænger igennem – en rigtig moderne Sherlock Holmes... eller en Agent Mulder. Og så er han alt for cool.

Det kan godt være, at han har været nede, men det giver ham bare en ekstra *edge*. Gammel og hærget...med en smøg i kæften. Og de dér spooky, blanke grå øjne, der skuler ud bag pandehåret. For sej.

Laura er en gennemført nørd med rødt hår og briller. Sådan en pige som man kan gå på gymnasium med i tre år uden at opdage. Hun er så optaget af sin computer og alt muligt andet apparatur og ledningsspaghetti, at man næsten skulle tro, at hun var en dreng. Og så hænger hun sig altid i små tåbelige petitesser. Okay, hun gør sit arbejde meget fint, men hun er sgu lidt for kedelig.

Man tror det er løgn. Hvis Schwarzenegger havde en uægte søn i Danmark, så må det være Klavs. Han ligner en stor dum gorilla, men han har også den dér søde bamseagtige ting

kørende for sig. Og han er altid klar på et spil pool på Sharks nede om hjørnet. Så længe man lader ham vinde. Lige så sød og godmodig han kan være, når der er ro på; lige så skræmmende og ubehagelig kan han være, når han bliver gal eller stresset. Hvis det bliver et stort problem kan man jo altid bare fyre ham.

Oscar aka Mr. Hyggeonkel kan man roligt sige. Altid *good vibes* hos ham og hans altid medbragte

termokande og murstenstunge bøger. Han er klart den bedste at hænge med, hvis man busted efter weekenden eller sådan noget. Men man skal også være i dét gear, ellers bliver man bare rastløs af alt hans ævl. De dér humaniora-gutter skal altid ævle løs

om historiske perioder, middelalderkirker og obskure forfattere fra kridttiden eller sådan noget. Man skulle tro, de havde en intern konkurrence om, hvem der kunne memorere flest uanvendelige oplysninger. Og så har han en rigtig skidt tendens til at sjuske på de mest

Opførsel

Han er generelt energisk og opmærksomhedssøgende til en grad, hvor hans reaktionsmønster i mest gunstige vendinger kan beskrives som 'teatralsk', 'affekteret' eller 'overspillet'. Hans stemme er lys og næsten glasklar, og han taler altid kraftigt og velartikuleret.

Justin er dog mere end blot administrerende direktør. Han sørger generelt for at optræde mest muligt i marken som decideret detektiv – fordi det er det sjoveste, og fordi han her indimellem får muligheden for vise, at han er en blændende skytte, der tilmed kan slå en proper næve.

I det hele taget foretages mange valg i forhold til, hvad han selv synes er underholdende. F.eks. foretages valg af arbejdsgrupper og –opgaver altid ud fra, hvad han selv helst vil lave, og hvem han helst vil være i selskab med - uanset kvalifikationer. Når andre stiller spørgsmålstejn ved hans ledelse, er han påståelig og uargumenteret. Dette gælder især når folk insinuerer, at bureauet mest af alt er en skattefidus, og at han bare er Fars marionetdukke i beskæftigelsesterapi.

MURAT BARUT

Født 1985

Stilling: Tidligere direktør for detektivbureauet DanDetectives. Nu opdager og regnskabsfører.

Motiv: Vise, at indvandrere kan være en succes

Sidemotiv: Overtage direktørposten fra Justin igen

*"...og så skal vi ikke glemme, at der her er tale om en tredjegen-
erationsindvandrer, der har vist at det sagtens kan lade sig gøre
at integrere sig i det danske samfund og oven i købet med en
...lad mig bare sige det:...bemærkelsesværdig succes."*

"Tredjegenationsindvandrer". Der skulle gå 18 år af Murats liv, inden han for første gang stødte på denne...lad mig bare sige det:... bemærkelsesværdige tilføjelse til hans - på ingen måde mangelfulde - danske vokabularium. Rektor havde sikkert de bedste intentioner, da han tildelte ham det eftertragtede flidsstipendium, men det til lejligheden opfundne term ramte ham som en karklud i ansigtet...nej, som en dolk i ryggen...en rygmarsbiopsi?... Nej, der eksisterer endnu ingen fast vending, der kan beskrive præcis, hvad Murat følte i dette øjeblik. Det var som en plet, der ikke kunne vaskes af. Skulle hans efterkommere i fremtiden lægge øre til ord som "fjerde-" eller ligefrem "femtegenerations-indvandrer"?! Det var jo ligesom at sige: "Okay, du er født og opvokset her, men du ligner stadig en perker."

Det værste var, at rektors nye stereotyp på en måde havde ramt plet. Murats Far havde med sit libanesiske ophav og sin rodløse livsstil nærmest været definitionen på den i medierne så udskældte andengenerations-indvandrer. Som 17-årig havde han været på bistandshjælp og kørt rundt i Grandtoften i Ballerup på sin borede knallert og solgt stoffer. En dag havde han mødt den 16-årige cypriot Adele og imprægneret hende på et lokalt diskotekstoilet. De to unge havde et stormfuldt *on-off* forhold i et par år, indtil et tragisk færdsels-uheld gjorde en ende på faderens korte, hektiske liv.

På trods af den vilde start var Murats opvækst ganske rolig. Adele havde efter endt skolegang fået arbejde som ekspedient i onklens forretning, der solgte "ægte italiensk pizza" på Vesterbro. Murat havde gennem barndommen et tæt og varmt forhold til sin mor, men faderens skæbne var en evig kilde til skam. Selvom han ikke havde kontakt med den side af familien, vidste han, at Farfar havde haft et advokatfirma, inden han flygtede til Danmark. Far havde altså muligvis haft

generne og baglandet til at sikre sig en god uddannelse og et anstændigt liv, men han havde fejlet og – endnu værre - bekræftet alle de værste fordomme. Men Murat var klar til at gøre det bedre. Flidsstipendiet i gymnasiet var ingen tilfældighed. Han havde den fornødne intelligens og disciplin, og den efterfølgende tid på Handelshøjskolen var et sandt triumftog.

Men høje karakterer og en skov af udmærkelser var tilsyneladende ikke nok. Selv en endeløs række jobinterviews kastede ikke en eneste af de ønskede lederstillinger af sig, og når man kiggede på, hvem der blev ansat, var det umuligt ikke at mistænke arbejds-giverne for bare en smule racediskrimination.

Situationen var håbløs og ikke mindst dybt uret-færdig. Murat havde det skidt med at træde i faderens fodspor som kontanthjælpsmodtager, og da Selvbeskyttelsesakten trådte i kraft i 2007, så han muligheden for at udnytte det nye marked for kriminalitetsbekæmpelse og startede det lille detektiv-bureau DanDetectives i begyndelsen af 2008.

Uvist af hvilke årsager gik det helt forfærdeligt. Trods flere møder med potentielle klienter var det næsten umuligt at få nye sager, og det var kun takket være Murats kreative (dog inden for lovens rammer) bogføring og velformulerede ansøgninger, at bureauet lige akkurat fik økonomien til at balancere.

Fallitten truede dog altid, og det var en tiltrængt redningsplanke, da Case Industries en dag i efteråret 2011 købte bureauet til en pris, Murat ikke kunne sige nej til. Han slap i det mindste gældfri fra foretagendet.

Opkøbet har medført en degradering til opdager og regnskabsfører, hvilket er tåleligt. Mindre tåleligt er det, at Case Industries har indsat Case Junior, den snotforkælede og dybt infantile Justin som ny direktør.

PEST KOLERA

Af Max Møller

PEST^{ELLER} KOLERA

Af Max Møller

Ganske vist har Murat vist sig at være en fremragende opdager med et suverænt analytisk blik, men den pludselige ændring i bureauets magtstruktur har ikke gjort ham mindre skeptisk overfor samfundets uretfærdighed. Måske er det ikke godt nok at gøre tingene efter bogen?

Udseende

Det er egentlig uforståeligt, at folk hele tiden sætter ham i bås. Han ser ellers virkelig præsentabel ud. Årene på handelsskolen har lært ham at føle sig tilpas i jakke og slips, som han i øvrigt anser som den mest passende beklædning uanset lejligheden. Det mørklødede ansigt er næsten smukt med sine klassiske træk. Han er altid ren og glatbarberet...selv øjenbrynene har fået en lille tur for at simulere et lidt mere nordisk look.

Murat har i hvert fald i løbet af den senere tid udviklet en lille uheldig vane - han tilbageholder informationer, hvis der er en chance for, at de eventuelt kunne gavne ham selv på et senere tidspunkt. Hvis man ved lidt mere end de andre, har man altid et lille overtag - også selv om det gælder tilbageholdelsen af vigtigt bevismateriale. Når nu man har så mange ydre faktorer imod sig,

og i det hele taget er omgivet af udulighed, er det jo nærmest nødvendigt at kompensere lidt for at bevare en vis balance. Man er vel sig selv nærmest.

B U R E A U E T

Hvor nødtigt han end vil indrømme det, så oplever bureauet en lille men indiskutabel fremgang. Der har været flere sager, og folk yder bare lidt mere. Hvorfor? Er det alt det nye udstyr?

Drengerøven Justin er ikke andet end en kransekagefigur - fars lille marionetdukke. Alle store beslutninger går gennem faderen, der garanteret kun er involveret af skattemæssige årsager. Case Industries er heller ikke just kendt som det mest stuerene

foretagende...de var i hvert fald indblandet i én eller anden korruptionssag i Polen for nogle år siden. Omsætningen er steget mærkbart, men forretningen kører stadig med et grimt underskud. Investeringerne er også helt ved siden af: godt nok er der købt meget lækkert udstyr, men hvad med de nye opholdsrum med designermøbler, jacuzzi, computerspil og jeg skal gi' dig skal jeg...? Og ansættelsen af Lütje må anses som en regulær fejltagelse.

For få år siden var 'mesterdetektiven Mathias Lütje' i alle medier, da han afslørede SCANNOVA's underslæb, men man så jo også, hvordan al virakken knækkede ham psykisk. Han er en færdig mand, der aldrig mere burde sætte sine ben i et detektivbureau. Tænk, at man nu kan risikere at komme i en situation, hvor ens liv afhænger af et mentalt invalideret pillevrag. Det er ikke mærkeligt, at andre bureauer ikke ville ansætte ham...og hvad

sker der så? Justin ansætter ham, og giver ham tilmed bureauet højeste løn. Og hans mildest talt uortodokse arbejdsmetoder...Der er nu ikke noget mere patetisk, end at se en halvgammel mand vakle rundt på et gerningssted med et tåget blik i øjnene, mens han 'visualiserer' begivenhederne.

Laura er bestemt ikke den skarpeste kniv i skuffen, men hun er professionel, dedikeret til sit arbejde og har ikke den typiske, frustrerende - og desværre alt for udbredte - hyggementalitet, hvor arbejdsdagen let bliver til endnu en

dræbende lang kaffepause. Desuden ser hun ikke værst ud - det rigtige hår og lidt make up - så kunne hun blive helt OK. Hun er desværre lidt svær at snakke med...åbner ikke rigtig op. Måske har hun et eller andet med Justin...sikkert på grund af faderens penge...eller med Mathias...på grund af renomméet. Men det går jo nok over, når hun lærer ham bedre at kende.

Det var klogt i sin tid at ansætte Klavs.

Han er pligtopfyldende, entusiastisk og nem at snakke med. Desværre er han hverken særlig begavet eller interessant at høre på. Han gør dog, hvad han får besked på og stiller ikke for mange spørgsmål. Hans største problem er helt sikkert hans iltre temperament og manglende selvkontrol. Selvom han i bund og grund er en sympatisk fyr, må man altid inderst inde bære på en lille frygt for, at det en dag slår klik for ham.

Oscar er godt begavet - han bruger det bare ikke til noget som helst. Han har ingen disciplin, intet fokus i sit liv. Først dropper han ud af universitet, så af seminariet og nu er han chauffør/stik-i-rend-dreng for et lille detektivbureau...sorgeligt. Men han

er god til mennesker - eller ihvert fald bedre end bureauets øvrige ansatte. Tænk, at man kan lave en mindre karriere ud af være god til *small talk*. Det er da også indimellem rart at kunne snakke med den eneste person på arbejdspladsen, der både har åbnet en bog og forstået det, han har læst. Hvis han så bare i det mindste havde lidt udstråling og pondus...eller bare var god til et eller andet konkret. Så kunne man i det mindste respektere ham.

Opførsel

Inderst inde har han det skidt med at nedtone sin herkomst, men ambitionerne byder ham at falde ind. Danskerne tager nu engang pænere imod indvandrere, der taler flydende dansk og har danske manerer. Trods sit flydende og velformulerede sprog må Murat dog ofte gentage sig selv, da han har en uheldig vane med at mumle og kigge ned i jorden, når han bliver stresset eller nervøs.

LAURA D. JEPPESEN

Født 1990

Stilling: Opdager og teknisk ansvarlig ved
detektivbureauet DanDetectives.

Motiv: gøre sin Far stolt
Sidemotiv: score Mathias

'...ja, de ævler jo frem og tilbage om den sag, med alle mulige og umulige argumenter for og imod, men faktum er, at han er skyldig. Det, han har gjort, er en forbrydelse...det kan godt være, at nogen andre har haft gavn af det, men i bund og grund er det egoistisk og slet og ret forkert.'

Far tog igen avisen op foran ansigtet. Der var helt stille i køkkenet. Laura kørte skeen planløst rundt i de efterhånden meget bløde corn flakes, mens mor sad og stirrede flovt ned i sin kaffe. Hun skulle ikke have bragt emnet på bane. Endnu engang havde Far været nødt til at irettesætte hende. Det var godt at se, at alting stadig var ved det gamle.

Det var den første weekend i næsten to hele måneder, at hun var hjemme i Århus. Det havde været helt mærkeligt at komme hjem og se alting igen. Arbejdsværelset lignede nu mere et rodet atelier, og computeren var gemt under et gråligt, forvasket lagen. Her havde hun tilbragt mange, gode timer for sig selv...på nettet eller ved videoredigerings-pulten...helst lige efter skole og til langt ud på natten. Nu stod det meste af udstyret i en lille ét-værelses på Nørrebro...ti minutter på cykel fra MI, hvor hun arbejdede som teknisk blæksprutte.

Far havde ikke været helt tilfreds med, at hun - datteren af Ivar Jeppesen, lektor ved historisk fakultet - skulle rende rundt og spille sin tid på at reparere computere og lave kaffe på en lille, dum netcafé i Vestergade. Der blev trukket i nogle tråde, og så skulle pludselig til jobsamtale hos Henrik Marstal, der engang spillede med Marie Frank, men som vist havde skrevet en bog og nu var institutleder på Musikvidenskab (MI). Laura havde ikke noget imod luftforandringen, selvom hun hurtigt gennemskuede den skjulte dagsorden, der gik ud på at få hende til at snuse lidt til studiemiljøet.

I grunden var hun ganske dygtig i skolen, men måske lidt for genert til at markere sig, hvilket selvfølgelig havde haft stor negativ indflydelse på de mundlige karakterer. I stedet havde hun udviklet en

usædvanlig teknisk snilde, der gang på gang åbnede nye døre. Måske var det et talent hun havde arvet fra Ingeborg...hendes biologiske mor, som desværre var død ved fødslen...Far talte aldrig om det.

Nu havde hun en ny Mor...Tanja på 27. Hun var smuk med sit lange, glatte indianerhår og den tynde velproportionerede krop under det løsthængende hippietøj, men særlig snu var hun ikke. Hun kunne knap nok finde ud af at indstille timeren på microbølgeovnen, og når hun diskuterede med Far, pillerede han let hendes stædige men ugennemtænkte argumenter fra hinanden. Men hun gjorde ham lykkelig...det kunne man se...og det var godt. Det vigtigste.

Episoden ved morgenbordet står stadig tydeligt tegnet i Lauras hukommelse. Måske var det fordi, det var første weekend tilbage i Jylland; måske fordi det var en af de episoder, der virkelig viste Fars kompromisløshed. Finansmanden Axel Skanning havde siden 2005 etableret sig som landets absolut førende økonomiske rådgiver. Alt, hvad han rørte ved, blev til guld, og snart arbejdede han for flere af landets førende firmaer. I 2008 var han en af landets største mediepersonligheder, indtil det en dag kom frem, at han samtidig havde stukket et større beløb i egen lomme - uden at oplyse det til Skattevæsenet. Far havde været mere end almindelig betænkelig, da Selv-beskyttelsesakten trådte i kraft, og det var derfor både glædeligt og ikke mindst overraskende, at mesterdetektiven Mathias Lütje valgte at trods den økonomiske overmagt for at håndhæve loven og lade retfærdigheden ske fyldest. En sejr for den menneskelige natur. Det var bare Mor, der ikke fattede noget.

PEST^{ELLER} KOLERA

Af Max Møller

PEST^{ELLER} KOLERA

Af Max Møller

Om det var Fars stærke moralprædikener eller bare almindelig kedsomhed i rutinearbejdet på MI, står hen i det uvisse, men Laura valgte i hvert fald den lange pause mellem forårs- og efterårssemesteret

Udseende

Egentlig burde hun have en særlig status som eneste pige. Hun er jo ikke grim. Høj og slank med et flot, rødt krøllet hår, og brillerne behøver hun kun, når hun skal arbejde ved computeren...selvom tingene måske står lidt mindre tydeligt, når det bliver mørkt. Stemmen er rå og en smule hæs, som hos en 13-årig dreng, der prøver at lyde voksen.

2011 til at finde sig et nyt job. Detektivbureauet DanDetectives havde været på fallitens rend, men nu var det blevet opkøbt af medicinalfirmaet Case Industries, der straks iværksatte gennemgribende ændringer af bureauets arbejdsgang. Den ny direktør havde købt en helt masse nyt elektronisk udstyr, og de manglede nu en

kompetent medarbejder til at varetage både brug og vedligeholdelse. Laura var selvskrevet til rollen: Det tekniske overblik, koncentrationsevnen og en udpræget sans for detaljer. Snart blev hun også draget ind i selve efterforskningsarbejdet som en slags retmediciner, der f.eks. foretog forskellige prøver på gerningsstederne.

B U R E A U E T

Kollegerne er søde, og de fleste af dem virker kompetente indenfor deres områder. Men de diskuterer for meget...skal altid markere et standpunkt, udtrykke sig selv. I Lauras verden er den slags unødvendigt. Der findes tit flere løsninger på et problem, men som regel er der altid én, der viser sig at være den mest effektive. Sådan er det også ude i livet: Situationer kan være nok så spegede, men godhed og ærlighed holder altid i længden.

Justin er en sjov type. Tænk, kun 23 år og boss. Okay, det er faren, der i virkeligheden er The Big Kahuna... men alt det fede gear, de har købt - det er for vildt! Well, det er da coolt med en så ung boss, men han er også en snob...lidt for overtjekket hele tiden. Hvis han bare tog en slapper ind i mellem - så ville han jo være fed.

Murat er en rigtig prof. Super velforberedt og tjekket...no shit. Lidt en smartass med sit brainy bavl, men god nok på bunden. Det er også tydeligt at mærke hans oprigtige interesse og professionelle erkendelse. Det er næsten som om, at der er et særligt bånd af respekt.

Mathias' ansættelse gav et sug i maven. Helten fra 2008. Fars helt endda, der ovenikøbet blev inviteret op på Uni for at tale om sin udredning af Skanning-sagen. Han har været væk fra branchen i nogle år, men han har stadig *starquality*. Lidt

mere busted end dengang i aviserne...men en rigtig mand...en *lone ranger* med den dér dragende 'Give me your best shot...I can take it' attitude.

Følelserne for ham skifter fra dag til dag. Én dag kan han være stenet og verdensfjern. En anden dag kan han være til stede...mere end nogen anden. In your face - up front med sit gennemtrængende blik. Lytter med 100 % koncentration, og fanger hvert et ord. Her er der ikke plads til small talk. Hvis bare man vidste, hvor man havde ham...og så har han sin irriterende vane med at flytte rundt på alting hele tiden. Det kan drive én til vanvid. Ting bliver pludselig væk, og dukker op de mærkeligste steder. Og gerningsstederne tilsmudses.

Klavs er 50% bonderøv og 50% idiot. Måske var hans stats 80/20 inden han begyndte at pumpe jern, men der gik det så helt galt. Han er højroset og totalt blottet for situationsfornemmelse. Og så bruger han al sin fritid på billard og andre dumme mandehørnssportsgrene, som tilsyneladende har en halv liter fadøl som obligatorisk standardudstyr.

Oscar er flink, men en anelse *weird*. Han var en af Fars bedste elever, da han gik på grunduddannelsen, men så droppede han ud og startede på seminarier, som han vist nok også droppede ud af. Nu holder han så lav profil som chauffør og som 'good cop' i ham og Klavs' klassiske 'good cop - bad cop' -show under afhøringer og sådan noget. Han er et behageligt selskab, selvom han ævler for meget. Gad vide hvorfor han egentlig droppede studiet, når det nu gik så godt?

Opførsel

Selvom selvtiltiden er vokset med opgaverne, har Laura indimellem svært ved at markere sig rent socialt. Når hun er på hjemmebane i en arbejdsituation kan hun sagtens skære igennem og skælde ud, hvis folk så meget som piller ved et cigaretskod, før hun har foretaget de første undersøgelser, men under mere afslappede omstændigheder har hun svært ved finde på noget at sige. Og når hun så siger noget er sproget fyldt med standard vendinger og engelske eller amerikanske termer i et stort mismask af filmklichéer og fagudtryk.

KLAVS DYNGBYE

Født 1981

Stilling: Opdager og sikkerhedschef ved
detektivbureauet DanDetectives.

Motiv: opnå kammeratskab og respekt

Sidemotiv: Udfylde sin
personlige rolle optimalt

'...og hvis I allesammen bare fokuserer på at løse lige netop Jeres personlige opgave...så kører maskineriet...så tørrer vi dem. Der ligger nøglen til succes... (kunstpause)...Koncentration og fokus på opgaven...(ekstra højtidelig kunstpause) ...Okay drenge. GÅ SÅ UD OG VIND, FOR SATAN!!!'

Det var tydeligt allerede fra starten af anden halvleg, at trænerens ord havde virket. Pludselig var de ikke længere elleve små, tyndbenede drenge, der løb forvildede rundt på grønsværen. Nu var de en enhed. En organisme, der effektivt og ubarmhertigt trævlede AGF's forsvar op. På mindre end tyve minutter fik de både udlignet og bragt sig foran, og henimod kampens afslutning var det ren legestue. Champagnen brusede i hovedet, mens han løftede pokalen mod himlen. Stadig kørte trænerens ord rundt for hans indre øre *'...personlige opgave...så kører maskineriet...'*

Sammenholdet var fantastisk og sejrsmunden indskrev sig omgående blandt højdepunkterne i hans 17-årige liv. Derfor var det også et tilsvarende antiklimaks at komme hjem til familien og berette om triumfen. Far havde søndag efter søndag i mere end ti år havde haft åndsnærværelse nok til finde på en god undskyldning for ikke at møde op til sønnens kampe, og han var uberørt...som sædvanlig. Den gamle var kunstmaler, foredragsholder og komponist, hvilket for det første betød, at Manchegoen og den obligatoriske St. Emilion Grand Cru altid i et eller andet omfang var betalt af diverse fonde og offentlige tilskud. For det andet betød det, at han uden tvivl var alt for fin på den til at se charmen i en velspillet fodboldkamp.

Klavs havde allerede i løbet af de tidlige barndomsår afsløret en - i Fars øjne - alarmerende mangel på kreative evner, og selvom han senere - i kraft af fornuftigt skolearbejde og ikke mindst nogen bemærkelsesværdige sportsresultater - gav Far al mulig grund til at være stolt, var det svært at tvinge nogen som helst form for reaktion ud af den gråsprængte, rødvinsslubrende bohème. Uanset om der var tale om et tital i dansk stil eller et klubmesterskab i badminton, var reaktionen altid det samme arrogante smil. Et smil, der år tidligere var blevet brugt til at nedlægge unge, uskyldige sangerinder og kunsthistoriestudier, men

som i dag blev brugt til at forvandle en ung triumfator til en menneskelig el-koger. Klavs fik altid den samme underlige trukken i maven. Håndfladerne begyndte at svede, og underlæben dirrede. Han fik lyst til råbe. Smadre. Og Mor makkede bare ret, gjorde rent og betalte regninger. Familien var ikke et sted, man kunne føle sig hjemme.

Klavs søgte i stedet kammeratskabet i fodboldklubben og senere som instruktør i fitnesscenteret. Her var alting lettere. Man kendte

sin plads i det sammmentømrede team, der også tit mødtes i fritiden og spillede pool eller tog på pub crawl i Jomfru Ane Gade. Det var netop på en af disse ture gennem Gaden, at Klavs pludselig blev ramt på kæben af et helt umotiveret knytnæveslag. Det sortnede for hans øjne...men på én eller anden måde havde han på ren refleks grebet fat i kanten af en en foret nylonjakke. Voldsmanden var tydeligt overrasket. De to unge mænd kæmpede hver især en kort intens kamp for at genvinde balancen, men Klavs var hurtigst. Synet var tilbage, og den gule nylonjakke tumlede rundt foran ham. Han mærkede bruset fra den indre el-koger, mens han i én sej bevægelse trak nylonet ind mod sig og affyrede et højre *hook*. Slagets perfekte bevægelse ramte tværs over mund, næse og skægstubbe med et klask, der mindede overraskende lidt

om den pistolskudsagtige lyd, man altid hører i action film. Han mærkede skosålerens sikre greb i asfalten, og mens han langsomt rettede sig op, så han nylonjakken synke sammen, lande og blive liggende. Adrenalinene pumpede. For en god ordens skyld landede han et par spark i det blodige ansigt, inden vennerne hev ham væk. Nylonjakken havde forbrudt sig mod ham...og var blevet straffet.

Episoden står stadig som et vendepunkt i Klavs' liv. Voldsmanden og andre kriminelle er symbolet på manglende respekt mellem mennesker. Manglende respekt for de love, der netop skal sikre, at alle har plads til at udfylde deres rolle i samfundet. De efterfølgende år på politiskolen har gjort ham til en kompetent detektiv, som nu slår sine folder på det private arbejdsmarked. Selvbeskyttelsesakten har

PEST^{ELLER} KOLERA

Af Max Møller

PEST^{ELLER} KOLERA

Af Max Møller

åbnet helt nye indtjeningsmuligheder for politi- og militærudannede idealister, og Klavs har arbejdet i DanDetectives siden det åbnede i 2008. Der har været en del økonomiske problemer, men han har da fået sin løn hver måned, og efter at bureauet i 2011 blev opkøbt af Medicinalfirmaet Case Industries, har man mærket et lille opsving.

Udseende

Folk siger, at han ligner en ung Arnold Scharzenegger, og det er der jo ikke noget i vejen med. Den kraftigt byggede, pumpede og næsten to meter høje krop virker i sig selv afskrækkende, og selvom han i bund og grund er en fornuftig fyr, kan han så let som ingenting finde den strenge mine frem. Stemmen er komprimeret på grænsen til det metalliske, og hvis han vil tale et stort rum op, skal det nok lykkes.

I dag opererer bureauets ansatte med det nyeste high tech udstyr, og arbejdsopgaverne bliver stadig mere spændende og afvekslende. I starten blev den store, stærke nordjyde mest brugt til bodyguardopgaver, men den ny direktør, Justin, er efterhånden begyndt at lade ham deltage i mere forskelligt arbejde. Det meste af tiden går dog med at køre rundt sammen med Oscar og overvåge

mistænkte eller afhøre vidner. Sammen med Oscar har han udviklet en velfungerende 'good cop - bad cop' rutine. Han er selvfølgelig selv 'bad cop'. God i rollen. Altid fokuseret.

B U R E A U E T

Well, det er ikke som de gamle dage i Aab - eller i centeret. Ganske vist kan de da mødes privat eller i pauserne og spille pool eller sådan noget, men sammenholdet har ikke den fornødne stabilitet. Man ved aldrig, hvor man har de andre. Folk taler altid om underlige, stenede ting...eller også hører de ikke efter. Det værste er, når det samtidig smitter af på arbejdet. Selvfølgelig har overordnede magten, men den arrogante overbærende trækken på smilebåndet, når man kommer med forslag...det er for meget! De burde holde bedre sammen som gruppe. Små hemmeligheder og indforståethed går ham på...minder om Fars arrogante smil...det gør ham rasende. Indimellem går det helt galt. Det bliver for meget. Han mister kontrollen. Må råbe. Smadre. Bagefter er han flov. Og så distancen mellem dem er større.

Justin Case. Nogen rigtig direktør kan man vist ikke kalde den grønskolling. Faren sidder bagved og bestemmer. Men det er jo også ligemeget. Arbejdet skal udføres uanset om man er et selvstændigt firma eller underordnet Case Industries. Også er Justin altid klar på et spil pool på Sharks nede om hjørnet.

Murat var en fornuftig chef i starten. Og han kan sit kram som opdager. Desværre kan han især være det mest arrogante. Han tror, han ved det alt. Altid lidt klogere. Det har kun gjort ham værre, at han var nødt til at overlade direktørposten til Justin.

Mathias var den store helt i 2008, da han afslørede SCANNOVAs svindel, men efter nervesammenbruddet er han ikke den samme. Han har ganske vist stadig den dér Sherlock Holmes-agtige intuition, men pausen har gjort ham mindre skarp.

Han er usikker og tøvende...også i pool og andre spil. Man kan se talentet. Bold i kroppen, og blik for spillet, men han er bare ikke skarp længere. Han er en fin fyr, men det var en fejl at ansætte ham. Og så til den høje løn, som man efter sigende giver ham.

Laura er den værste - uden tvivl. Hun blev ansat umiddelbart efter, at Justin overtog direktørposten. Han købte en masse udstyr og skulle selvfølgelig have en med forstand på computere og teknik...men den tøs! En intrigant tæve der taler høfligt og afmålt, men som sender én syle i ryggen med øjnene. Det er lige netop det, der ødelægger kammeratskabet. Og så er hun pertentlig på den dér ucharmerende måde, der sætter sit forbandede udstyr højere end mennesker. Men det er da menneskerne, der skal have glæde af udstyret!

Oskar er 'the good cop'. Han er perfekt til alt, hvad der hedder small talk. Når han første blinker med mandeløjnene og starter den bløde studievært-stemme, får folk hurtigt tungen på gled. Det gode ved ham er, at han virkelig er interesseret i at lytte til deres banaliteter. Hvis han bare ikke brugte så meget tid på bare at sidde i bilen og glo eller læse i sine stenede bøger. Alt hans filosofiske bavl kan også godt blive lige en tand for meget. Det er bare for typisk, at de dér universitetsfyre virkelig kan tro på noget, som en eller anden gammel støvet mand har skrevet i en bog, og som aldrig er blevet prøvet af i virkeligheden...det er jo forrykt. Der har vi virkelig et eksempel på en mand, der kommer for lidt ud! Hvorfor kan han ikke også tale om almindelige ting, når han er sammen med sine kolleger?

Opførsel

Egentlig er overvågning og lignende en unødigt hård for ham. Han bliver let utålmodig, og har generelt et stort behov for respekt og opmærksomhed. Dette udmønter sig som regel i, at han hæver stemmen eller bliver ved med at gentage sine pointer, indtil han får en reaktion.

MATHIAS LÜTJE

Født 1972

Stilling: For nyligt ansat som detektiv ved detektivbureauet DanDetectives.

Motiv: undgå at ryge tilbage på den lukkede
Sidemotiv: gøre sine synder gode igen

'...og det kan godt være, at du nu render rundt og er Mr. Bigshot i alle landets aviser...og i fjernsynet og alt muligt, men har du nogensinde tænkt over, hvem du egentlig har hjulpet?...dig selv og ingen anden!'

Ordene væltede ud af munden på den unge kvinde, men Mathias hørte ikke længere efter. Stod bare og så på hende. Hun var smuk, sidst i tyverne med langt, viltet hår og bittesmå fine rynker omkring de tårevædede øjne. Under andre omstændigheder kunne hun måske have været hans elsker. Men nu var omstændighederne bare, at han få måneder tidligere havde ødelagt hendes liv.

Det havde været en turbulent tid. I 2000 startede han sit eget bureau som autodidakt detektiv, og da Selvbeskyttelsesakten blev indført i 2007, havde han efterhånden opbygget et ikke ubetydeligt renommé. Gennembruddet kom for alvor i 2008, da han blev hyret til at efterforske en af årtiets største sager. Finansguruen Axel Skanning havde haft fingrene i kassen på SCANNOVA - landets største konsulentfirma.

Sagen var ganske speget, da Skanning som direktør for firmaet havde hjulpet flere af landets største virksomheder til en bedre økonomi. Problemet var blot, at han samtidig havde hjulpet sig selv til en ikke ubetydelig skattefri indtægt. Sagen havde flere konsekvenser: For det første mistede landet én af årtiets største mediepersonligheder i redningsmanden Skanning, og for det andet resulterede afsløringen i en større og ganske bekostelig kulegravning af flere store firmaers økonomi. Trods ulovlighederne havde Skannings uortodokse økonomiplanlægning i princippet tilgodeset alle parter – bortset selvfølgelig

fra en del forurettede skatteydere. Mathias var ligeglad. Skanning var en grisk svindler, og det han havde gjort var ulovligt. Firmaerne overlevede jo nok pinlighederne.

Men så var der jo Malene Skanning. Enkemanden Axels datter. Enkemand ligesom Mathias' egen far - den tavse mand, som han ikke havde set i ti år, og

som sikkert sad et eller andet sted på landet i en brandert. Malenes eneste familie sad nu langt væk...bag tremmer...skændet og latterliggjort i diverse ugerevyer. Malene - pigen med de lange, viltre lokker, der nu stod dér og græd. Og råbte af ham.

I haven var han afvæbnet. Han havde gjort det rette - det rette, det sandfærdige - det vidste han, men resultatet var forkert...grusomt...ondt. Og det er hans skyld.

Tiden efter det tilfældige møde med den grædende pige i Kongens Have står ikke helt klart. Den unge kvindes ord efterlod et stort, grimt, blødende sår. Et sår som det har taget tre år ind og ud af psykiatriske afdelinger og medicinske

behandlinger at hele. Et sår der for alt i verden ikke må sprænge op igen.

Måske er det dumt at vende tilbage til detektivfaget, men det er jo dét, han kan. Hans naturlige atlestitiske krop er nu langsommere, skuddet en anelse mere upræcist, men den vigtigste evne ligger stadig i hans næsten overmenneskelige forståelse for menneskelige adfærdsmønstre.

PEST^{ELLER} KOLERA

Af Max Møller

PEST^{ELLER} KOLERA

Af Max Møller

Denne evne gør det både muligt for ham at fornemme andres tvivl, nervøsitet eller løgn og t foretage næsten fejlfri rekonstruktioner af handlingsforløb ud fra få spor. Evnen er ikke en

udvidet form for social intelligens, der sikrer ham popularitet eller giver ham mulighed for at manipulere med folk. Tværtimod er det en evne til at se igennem sociale koder og læse de dyriske sider af den menneskelige adfærd – de sider der omhandler magt, frygt og overlevelse.

Mathias er overbevist: de samme mønstre går igen, uanset om det er bankdirektører eller pushere og narkoludere: i livets ekstreme situationer regerede de samme instinkter. Forbrydere opfører sig som skræmte dyr, det står mere klart end nogensinde... man skal bare ikke tænke på hvorfor. I det hele taget ikke tænke for meget over tingene.

B U R E A U E T

Ansættelsen kommer som et lyn fra en klar himmel. Alle større bureauer har sagt nej tak, og der er al mulig grund til at opgive, da pludselig en dag denne her grønskolling af en direktør kommer ind af døren og tilbyder en alt for høj løn.

Fyren er knap fyldt 24, og navnet - Justin Case - lyder som et latterligt ordspil, men han har dét her uimodståelige *drive*. Uskyldigheden. Entusiasmen. Troen på, at den gamle stjerne ikke er falmet. En helt uforståelig gestus fra en fyr, der mest af alt virker som en egocentrisk drengerøv. Det er vist faren, der har købt bureauet til ham...bare den gamle også kan finde ud af at hive ham ud af branchen, før han mister sit lyse sind.

Murat var direktør før opkøbet. Han er uden tvivl bureauets klogeste hoved, men åbenbart ikke klog nok til at erkende sin egen racisme-paranoia. Usikkerhed gør ham arrogant og selvisk, og det er i virkeligheden derfor, folk ikke kan lide ham – ikke fordi han er af mellemøstlig herkomst. Når det kommer til stykket, ligner han langt mere en spanier eller italiener.

Hvis bare han kunne lære at slappe lidt af, ville han være en ideel leder for bureauet. Man kan kun håbe for ham, at de menneskelige kvaliteter kommer med alderen. Det er klart, at han har det skidt med Justin efter, at Case Industries købte firmaet, men det er uforståeligt, at han er så afvisende. Bureauets kvalificerede og indsigtsfulde mennesker burde da kunne bruge hinanden mere fornuftigt.

Laura er en sød pige. Ung og ukompliceret. Flot rødt, viltret hår. Kønne øjne med små smilerynker. Under de rette omstændigheder... hvis bare hun kunne lade være med at irretesætte folk hele tiden. På den anden side er det også en god afveksling, at der bare er én i dette bureau, der ikke hele tiden kun tænker på sig selv.

Klavs er en rigtig stor bjørn. Han kan virke skræmmende med sit store korpus og sit iltre temperament, men i virkeligheden ville han aldrig kunne gøre en ven eller en kollega fortræd. Han har bare en uhæmmet måde at udtrykke sig på.

Under de lange overvågningsopgaver er Oscar det perfekte selskab, men man ønsker ikke, at ens liv pludselig afhænger af ham. Fyren kan sidde i en bil og tilsyneladende holde snakken kørende evigt. Han virker, som om han har læst alt, men det er bedst bare at lade ham snakke. Går man ham på klingen med et eller andet, afslører han en ubehagelig usikkerhed, som desværre også har vist sig i kritiske arbejdssituationer. Men så længe Justin bare fodrer ham med rutineopgaver, går det jo nok.

Opførsel

Kampen mod den indre uro har sin pris. Mathias vil for enhver pris undgå at være alene med sine tanker. Derfor vender han så vidt muligt sin opmærksomhed udad. Han lytter og betragter med fokuseret opmærksomhed, og hvis der ikke er noget at følge med i, giver han sig til sirligt at omarrangere papirer, kaffekopper, askebægre og alt inden for rækkevidde i små vinkelrette opstillinger. Han sørger desuden for altid at falde i søvn til musik. Helst komplekse genrer som jazz eller nyere klassisk.

OSCAR NEBELS

Født 1969

Stilling: Opdager og chauffør ved detektivbureauet DanDetectives.

Motiv: undgå stress og belastninger på sit forhold
Sidemotiv: opnå respekt for sin personlighed og intellekt

'...og jeg burde måske ikke sige det til dig allerede nu. Men det her projekt...det lover noget. Ja, jeg ved godt, at det er lidt tidligt, men det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi mangler Ph.d. studerende. Bare hang i nogle år endnu, så skal der nok være en chance...(eftertænk som pause)...men speciale karakteren skal jo helst være 11 eller 13, altså medmindre udtalelsen lover noget helt særligt. Så det vil ikke skade, hvis din teoretiske vinkel var en smule mere...hvordan skal jeg sige det...original.'

Lektor Jeppesen nikkede over mod døren. Venligt, men bestemt. Oscars hoved var fyldt til randen af forvirrede tanker. Hvad skulle det nu til for? Var det ikke lidt for langt ude at snakke om Ph.d. nu? Det var trods alt kun et Bachelor-projekt, han fik tilbage. Okay, han var da også ganske godt tilfreds med sin egen indsats, så måske lå der en fremtid i den akademiske verden forude og ventede. Han kunne næsten ikke vente med at fortælle det til Birgitte. Men hvad var nu det med den originalitet? Det havde de ikke sagt noget om før.

Birgitte var stolt af sin kæreste, og hun mente, at lektorens udtalelse primært skulles ses som et kompliment, som et slags 'keep up the good work', men det pludselige krav om originalitet lammede Oscar. Han var tidligt ude med litteratursøgningen til næste semesters opgaver, men det var som om, at alle emner enten var gennemtærskede eller helt umulige at kombinere med relevant teori. Egentlig elskede han at læse de kanoniserede værker og mest velansete teoretikere - Freud, Bourdieu, Kant, Giddens - men kravet om originalitet ledte ham ud i nogle syrede, hjemmebryggede koblinger. Han puklede dag og nat i en periode, men det hele endte med, at han måtte afmelde semesterets opgaver, idet han indså, at de ikke nåede at blive klar til afleveringsfristen.

Med to opgaver hængende så næste semester allerede endnu værre ud, og Oscar begyndte at overveje, om historiestudiet nu også var noget for ham. Far havde læst historie, og underviste nu på Århus Amtsgymnasium. Oscar kunne slet ikke forestille sig, at den rolige, hyggelige mand med det grå skæg på nogen måde skulle have deltaget i et ubehageligt karakterræs eller være blevet ansporet til at være 'original'. Og det selvom han havde læst samtidig med tidligere omtalte Jeppesen.

Far behøvede ikke at spille smart eller hævde sig...han var et godt menneske og en god lærer. Deri lå hans styrke. Måske var 'lærer' kodeordet for Oscar. Han havde jo aldrig haft ambitioner om at forske eller skrive indforståede artikler, der alligevel kun blev læst af et absolut fåtal. Det var jo den medmenneskelige udveksling af viden, der var hans interesse. Ikke barnlig forskerstolthed. Efter flere overvejelser valgte Oscar at droppe historie studiet på Aarhus Universitet for istedet at starte på Århus Dag- og Aftenseminarium.

Oscar nød sit nye, mere afslappede studiemiljø helt indtil sin første dag i praktik...og så ikke et sekund længere. Børnene var jo slet ikke interesserede i, hvad han havde at fortælle. Det var som at tale ind i en mur, når de tegnede, spiste eller små-snakkede, og han kunne simpelthen ikke få sig selv til at råbe og skælde ud. Han forsøgte stille og roligt at lade som ingenting og bare fortsætte undervisningen, men så blev der bare mere ballade. De frækkeste elever drillede ham med diverse practical jokes, og det var umuligt ikke at tage det personligt. Det havde alle dage været vigtigt for ham, at folk værdsatte og respekterede ham, så det var et rent helvede pludselig at være hadet - bare fordi det nu var ham, der var læreren. Han kunne ikke udsætte sig selv for den slags. Ikke i længden. Derfor måtte han for anden gang droppe et påbegyndt studium.

Det er efterhånden femten år siden Oscar droppede ud af seminariet. Siden har han arbejdet som alt fra butiksassistent til langtursschauffør, men det har været svært at finde det helt rigtige job. Han har flere gange overvejet at vende tilbage til universitetet, men det økonomiske perspektiv gør beslutningen svær. Huslejen på Vesterbro er høj, og Birgitte er hverken interesseret i at sælge lejligheden eller lægge sin livsstil om, og det er trods alt vigtigt, at man har lidt medvind derhjemme. Forholdet til Birgitte (der i øvrigt arbejder som laborant) er og bliver det vigtigste.

PEST ELLER KOLERA

Af Max Møller

PEST^{ELLER} KOLERA

Af Max Møller

Det nye job er dog ikke værst. Siden 2008 har han været ansat i detektivbureauet DanDetectives som chauffør, og da kriminalbekæmpelse har været delvis privatiseret siden 2007, er der for det meste også nok at se til. Det meste af arbejdet ligger i København og omegn, så han kan sove hjemme de fleste nætter, og den megen ventetid giver ham mulighed for at sidde med en god termokande kaffe og læse en masse

Udseende

Ansigtets venlige folder danner en fin gyldenbrun ramme om de varme, brune mandeløjne. Hovedet er ofte helt kronraget, men sidst på dagen antyder de små stubbe af hårrødder en stærkt vigende hårgrense. Han er velklædt, men *casual*, og stemmen er blød og artikuleret som en radiovært.

spændende bøger. Efterhånden har han også fået flere opgaver. Han er god til at skabe kontakt til folk og hyggesnakke om alt muligt, og det er næsten blevet hans faste job at underholde klienter og afhøre de mere velvillige vidner. Og hvis der er problemer har han altid Klavs med til at tage konfrontationerne. Så kører de deres 'good cop - bad cop' rutine. Oscar er selvskrevet som 'good cop'.

B U R E A U E T

Bureauet blev sidste år opkøbt af medicinalfirmaet Case Industries, der tidligere havde været involveret i nogle suspekte sager, der vist nok handlede om bestikkelse af polske embedsmænd. Men det er jo længe siden. Det var da fint nok med alt det nye udstyr, der fulgte med efter opkøbet, men det var ubehageligt at skulle skifte direktør - stemningen blev lige lovlig trykket. Heldigvis er det ved at lodde lidt af nu.

Justin er i grunden lidt for grøn til, at man kan tage ham alvorligt i rollen som direktør. Man har helt sikkert meget mere lyst til at belære ham lidt om livet i stedet for at tage imod ordrer fra ham. Og man kan heller ikke lade være med at overveje, hvor meget han egentlig bestemmer selv, når det nu i bund og grund er hans far, der sidder med det økonomiske ansvar.

Murat var tidligere direktør, og det er primært hans skyld, at stemningen har været så dårlig siden opkøbet. Det var muligvis et hårdt slag at skulle afgive ledelsen, men han har jo vist sig at være en dygtig detektiv, så han burde helt klart bare tage den lidt mere med ro. Det samme gælder privat. Han er lynende intelligent og interessant at snakke med, men han kan godt virke lige lovlig arrogant.

Det samme gælder for Mathias, som tilbage i 2008, hvor han afslørede finansguruen Axel Skannings grove underslæb. Der er ingen tvivl om, at han trods nervesammenbruddet og den lange pause stadig er blandt landets bedste. Men

det er som om han aldrig lægger det på hylden. Sidder altid og stirrer på én. Stiller spørgsmål. Og så har han sin afsporede fortolkning af menneskelig adfærd. Det er bare usympatisk at reducere menneskers gøren og laden til kolde, fremmedgørende systemer. Det er jo i bund og grund bare et symptom på hans egen sociale afsporethed.

Skæbnen er uransalig. Tænk, at man skulle komme til at arbejde sammen med den navnkundige Lektor Jeppesens datter. Hun er ansat som teknisk ansvarlig og har altid sit kønne, rødhårede hoved bøjet over en computerskærm eller andet udstyr. Hun er en sød, uskyldig pige...lidt reserveret måske. Gad vide, hvordan hendes akademiske far har det med, at hun render rundt i arbejdstøj og lodder ledninger?

Og så er der Klavs. To meter høj og lutter muskler. Som en ung Schwarzenegger. Han er den perfekte 'bad cop', der hårdt og bestemt kan håndtere selv de mest besværlige vidner...eller bare stå i baggrunden og se bister ud. Man skal bare passe på, at han ikke bliver hidsig. Så gælder det om at holde sig i baggrunden. Ellers er han en flink fyr at have med i bilen, selvom han dog indimellem kan være lidt stædig. Han er den dér firkantede type, der altid skal have alting bevist, før han tror på det. Det virker næsten som om, at han er bange for at tænke for meget om tingene. Hvis samtalen bliver for dybsindig, står han helt af. Det er virkelig symptomatisk, at hans foretrukne form for samvær er ligegyldige værtshussportsgrene, der i sig selv fungerer som et sikkert værn imod al intelligent konversation.

Opførsel

Generelt taler han ret meget, men han lægger samtidig stor vægt på at holde en vis distinktion imellem den professionelle small talk med vidner og klienter og de dybere, mere filosofiske samtaler med kolleger og venner. Han er velbegavet og belæst og ynder at skilte med det...så længe han ikke bliver udfordret til småfjendtlige diskussioner om definitioner og fakta. Han hader, når der går konkurrence i dén slags.

I det hele taget hader han konkurrencer og andre ting, der forårsager unødigt stress. Hvis man imod alle odds får lokket ham til at spille et spil, gør han sig unødigt dårlig, så man straks fornemmer, at han slet ikke prøver på at vinde. Det samme gør sig desværre også gældende på arbejdspladsen, hvor han - delvist ubevidst - kan finde på at løse en opgave dårligere, hvis han mener, han ikke burde have haft den i første omgang. En anden typisk reaktion på utilfredshed og stress er lange uafsluttede talestrømme akkompagneret af kejtet gestikuleren.